

Gabriel Andreescu...

...mi-a trimis următorul mesaj după ce primise “Să învățăm de la evrei...?”:

>Tue, 8 Feb 2005 19:52:27 +0200

>De: Gabriel Andreescu <gandreescu@apador.org>

>À: paulgoma@free.fr

>Objet: Re: UN TEXT:

>Stimate domnule Goma,

>Multumesc pentru ideea de a-mi trimite textul. Cuvintele cu care ma
>gratulasi nu imi pot schimba marea apreciere pentru ceea ce ati facut in
>trecut si tristetea ca va distrugeti fiinta intr-o batalie in care, de aceasta data,
>dupa modesta mea parere, nu aveti dreptate.

>Urindu-va sanatate,

>Gabriel Andreescu<

I-am răspuns:

Paris, 9 februarie 2005

Domnule Gabriel Andreescu,

V-am trimis textul “Să învățăm de la evrei...?”, nu pentru a vă, vorba Dvs., “gratula” (prin cuvinte); nici de “a vă convinge de... “dreptatea” mea, ci pentru a vă aduce la cunoștință p a r t e a m e a d e a d e v ă r, într-o mărunță-chestiune care mă privește direct, după cum mă direct privise și o altă mărunță-chestiune botezată: “drepturile omului” - începînd din 1977.

“Drepturi” pentru care și eu (dacă nu s-a înțeles, amănunțesc: “pentru care drepturi-ale... - chiar și eu” am avut de suferit - o trag și în momentul de față, în al 28-lea an, spre deosebire de Gabriel Andreescu, cel care a făcut din “drepturile omului” o meserie; o carieră; o slujbă; onorată - și binișor remunerată (cum așa: primești bani pentru că aperi drepturile omului?

Îmi iau dreptul să-l întreb pe Gabriel Andreescu - apărător-oficial-al-drepturilor-omului la congrese, colocvii, conferințe, dezbateri:

1. Ce fel de d r e p t u r i apără el pe unde umblă?;
2. Cine sunt o a m e n i i ale căror drepturi le apără Gabriel Andreescu - contra plată?

Fiind eu un egoist notoriu, încep (contra)exemplele cu mine:

- Gabriel Andreescu, “prietenui meu”, din 1990, a devenit rapid, fără tresărire, complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în campania de denigrare a mea, autor al volumului de mărturii **Culoarea curcubeului**: mă plânsesem că editorul Liiceanu retrăsese cartea din librării imediat după apariție (iunie 1990), o depozitase iar în 1992-93 o trimisese la topit: G. Adameșteanu a organizat, prin revista 22 - cu binecuvântarea Monicăi Lovinescu - apărarea lui Liiceanu și acuzarea autorului cărții distruse că... îl

calomniază pe bietul distrugător de carte ;

- G. Andreescu a fost complice (credincios) al Gabrielei Adameșteanu și după aceea: revista 22 a publicat în rafală texte calomnioase la adresa mea, dar a refuzat să tipărească răspunsurile mele la diatribele delirante ale Biancăi Marcu-Dumitrașcu-Balotă, D.C. Mihăilescu, M. Iorgulescu, P. Barbăneagră, M. Martin ș.a., ș.a.;

- G. Andreescu a fost complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în lunga campanie dusă de revista 22 împotriva **Jurnalului** meu **I-II-III**, editat de Nemira în 1997, iar la “Serata” lui I. Sava, din 1997, nu a rostit o silabă de protest când tovarășa sa de viață și de idei, Adameșteanu, gâfâit secondată de A. Cornea - a spus despre **Jurnal** că nu l-a citit (ca să nu i se tulbure... tulburatura...) - ceea ce nu a împiedecat-o deloc să-l condamne hotărât!-**Jurnalul**, de el este vorba, în continuare ; nu a mișcat în front nici în momentul în care Adameșteanu-Cornea, au avut nerușinarea de a “explica” telespectatorilor că Goma este vinovat de agresiunea palestinienilor împotriva Monicăi Lovinescu! Iar când I. Sava l-a întrebat ce crede despre **Jurnalul** lui Goma, G. Andreescu a răspuns - la obiect... - că Goma a suferit mult la viața lui și că este un personaj dostoevskian...;

- G. Andreescu m-a atacat în presă à propos de “antiamericanism”;

- G. Andreescu m-a atacat în presă, pentru “antisemitism”- în particular recunoscînd că nu citise textul combătut.

Gabriel Andreescu regretă sincer că... îmi distrug ființa într-o bătălie în care, de astă dată, nu am dreptate.

Dacă ar fi gândit-scris - de pildă: “o bătălie [deși detest termenul, ca și “luptă”] pe care - și de astă dată - o vei pierde” (eu, Goma), totul ar fi fost corect: și gramatical și logic și... drept-uman. Dar că voi pierde “bătălia”... Care bătălie? - acțiunea în care sunt angajați mii, zeci de mii de persoane?

Dar admitînd că am pornit la o “bătălie”, cea pe care o voi pierde - din care motiv o voi pierde?: fiindcă sunt slab?, fiindcă am fost trădat de toți colegii-camarazii-tovarășii mei și am rămas singur-singurel?

Ei bine, nu: G. Andreescu mă anunță că pricina rezidă în faptul că... nu am dreptate.

Dar asta este o contaminare lingvistico-logică! A luat-o de la Gabriela Adameșteanu, complicea sa vreme de un deceniu de conviețuire. Ea se pomenea anunțînd: «Eu reprezint!» - atât, nu continua, pentru a lămuri ce anume reprezintă ea. Iată-l și pe fostul prinț consort gîndind-sonorizînd eclipse socialiste de-ale adameștenice: «Nu ai dreptate!» - punct.

Ca să putem continua discuția, accept că nu voi fi avînd dreptate “în mod obiectiv”, fiindcă eu apăr, subiectiv, p a r t e a m e a d e a d e v ă r - dar oare *de ce* nu am eu dreptate?

Fiindcă, după G. Andreescu, dreptate avea Liiceanu, filosoful-editor, ucenicul lui Noica - când trimitea la topit cartea mea de mărturii **Culoarea curcubeului** ; avea dreptate G. Adameșteanu, când se făcea părtaşă a nesfârșitei fapte culturale a Liiceanului editor-topitor de carte, precum și a imensului țătism (vine de la *țatǎ*) rostit-scris de Monica Lovinescu în 22, la sugestia sfetnicilor dumisale: Adameșteanu și Liiceanu: “**Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma**” - și nu a încetat de a mai avea dreptate (el, G. Andreescu de astă dată) după ce, despărțindu-se de șefesa 22-lui, a comunicat pe calea presei că dânsa fusese totdeauna o denunțătoare.

“A nu avea dreptate...”

Așadar acesta este motivul pentru care Gabriel Andreescu, industriaș al drepturilor omului îi ignoră alegru pe românii din Bucovina și din Basarabia (ba a militat-pentru și a consimțit la criminalul Tratat cu Ucraina): aceia nu aveau deloc dreptate când se plângeau de persecuțiile la care îi supuseseră frații ruși o jumătate de secol; apoi verii primari ucraineni, de când deveniseră independenți, deci liberi să persecute ei pe alții, să le interzică limba, școlile, cărțile, periodicele; de disprețul suveran-analfabet al istoricului Zoie Petre, cea care îi desemna pe românii din Basarabia și din Bucovina: “românofoni”;

Au dreptate - după Gabriel Andreescu - doar minoritarii din România, nu și majoritarii; dreptate au numai ungurii, numai evreii (bieții țigani: deși minoritari, ei au fost, vor fi folosiți, dar “dreptate” nu vor avea vreodată) - nu și românii atunci când cer stabilirea și recunoașterea a d e v ă r u l u i despre rolul evreilor în anul de cumplită ocupație sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord, începînd de la 28 iunie 1940; despre rolul ungarilor în Transilvania de Nord, ocupată de ei (nu de “fasciști”, nici de “horthysti”, ci de unguri) la 1 septembrie 1940 - precum și a d e v ă r u l despre responsabilitatea românilor și a ungarilor în persecutarea-masacrarea evreilor și a țăganilor.

“Dreptate” și “adevăr” nu se suprapun, nu sunt chiar același lucru - stimate Gabriel Andreescu, salariat (în curînd pensionar) al Drepturilor omului (din România).

Eu îmi imaginasem că “drepturile omului” sunt pentru toți oamenii, nu doar pentru dulăi. Fiindcă o a m e n i sunt (chiar) și românii, nu doar ungurii; sunt o a m e n i și ne-evreii, orice-ar pretinde evreii - orice-ar crede Gabriel Andreescu.

Sau poate mă înșel iar? Fiindcă nu am “dreptatea” invocată în mesaj?

Sunt gata să dialoghez cu oricine știe ce este un dialog; cu oricine este de bună credință; cu oricine care, înainte de a calomnia, de a anatemiza, de a antisemitiza, dovedește că se află în cunoștință de cauză - cu osebite în greaua-peste-poate operațiune a citirii prealabile a textelor pe care le condamnă cu înverșunare - în cor și în-mod-organizat.

Altfel avem de a face cu un diktat, nu cu o dezbatere.

Sănătate,

Paul Goma